

"סולם" ב"הבוקר"

(ק. מנחם) היה היה בשנים הראשונות להקמת המדינה עלון בשם "סולם", שעורכו היה י. אלדר (י. שייב לשעבר). לעלון זה היתה מדיניות פטריוטית מקורית עד מאוד שגינתה, למשל, את ממשלת ישראל על שהיא מוותרת על ארמניה, מולדתו של אבינו הראשון, אשר ממנה היגר כידוע, לארץ כנען. ב"סולם" היו כותבים חכופות על בגיורתם של מנהיגי ישראל, בוותרם על דמשק, מר' לדתו של אליעזר עבד אברהם אבינו, אשר לפוליטיקה הפנימית של מדינתנו היה י. אלדר מאשים את שליטי ישראל ב"עבודה זרה", שכן הם משפצים מסגדים וכנסיות נוצריות וכד'. עלון זה דמה לעלון נים של "האחים המוסלמים" במצרים ובזולתה. אין פלא ש"סולם" רעוע ומשונה זה התמוטט כעבור שתיים-שלוש שנים לקיטו העלוב. אולם לא אלמן ישראל, אלא רחמן. י. אלדר מצא אכסניה למאמריו ה"סולמיים" בעתון "הבוקר". נראה, כי הליברליות של עתון זה רחבה כפתחו של אולם, ויש בו מקום גם להשקפות של י. אלדר. בגיליון 317 הוא מטפל בנושא קבוצת "אל-ארד" הקיצונית במאמר "איך ניצלנו בזכות החוק הערי תומני" ונטפל אל "אחד מנחם קפליק" שפרסם מאמר בענין זה ב"דבר" ובגיליון ערב תשעה באב דיוקא" (שמו שמיים), שבו הס' ביק את הנושא לפי מיטב ידיעתו ועמדתו טבעי אולי, שאדם השור' אב, כנראה, את השראתו העיקרית לגבי אלה שאינם בני-ברית מן הפסוק "לא תחיה כל נשמה" הוק' גט מדברי המאמר ונקט לשון גסה כלפי הדברים שנאמרו והג' דרים לא פחות ולא יותר כ"זוועה אינסטיגלית".

מעל למאמר האלדדי (אגב, אל-דד ומידד הם לפי אתימולוגיה מסוימת כינוי לאנשים, שאינם יכולים להיפרד מעל תקופת היג' קוח שלהם) פירסם פ. ברנשטיין דברים (במאמר "רוציסטר, מנ' קרופט, אלארד") שמאמרו של אלדר עושה אותם כעסרא דארעא גם בעצם השכנות המשונה הזאת.

לאורך גבול לבנון

(י. דר) גלי האבנים המסוידיים בלבן, השלטים הכתובים בשלוש לשונות ותחילים השומרים לאורך רמת-אדמית גועדו למנוע חצייה גבול ישראל-לבנון בשוגג או במזיד. אך מצויים גם סימנים אחרים המפרידים בין שתי המדינות השכנות והן מעידות בבירור על המאמצים שמשקיעים עמי האיזור בשינוי פני הטבע. בשאתך עיניך לעבר גבול ישראל, והבהנה מרבדי ירק ואילנות מלבלבים, ואילו צפונה, בגבול לבנון ציה ושממה, אך בעיקר עושה רושם עז על המבקר צינור המים ש"מקור רות" התחילה להעלות אל רמת אדמית.

"הצינור", מספר המהנדס שלמה מאירי, מטפס ועולה מקידוח יערה 4, הנמצא 370 מטרים פת' חת לפני הים, לרמת אדמית המת'

כשתו דברים

בשאת בגובה 500 מטרים ויותר מעל פני הים, מים חיים אלה גר' עדו להרחיב את שטחי המטעים ולהפוך גבעות צחיחות, שיד אדם לא נגעה בהן מעולם למקורות מחיה". בעוד המהנדס מאירי מס' ביר יתרונותיו של קו זה הרימתי מעל האדמה גליון של העתון הלבנוני "אל היאת" שנתגלגל שם ומצאתי בו מאמר מאת כאמל מרות, מעורכי העתון החשוב הזה, המאמר קורא למאות מיליוני המוסלמים בעולם כולו לצאת למל' המת קודש על "הכופרים" היהודים. אחד המלווים שהיה בחברתי העיר: "אלמלא המלחמה הכפויה, היו צינור זה מתמשך וחוצה את הגבול הלבנוני ומביא חיים וברכה לכפריים האומללים שם. הכל.

מועדון לתיאטרון

(ש. ש.) מועדון התיאטרון בחיפה שידע להתחבב על הקהל "שינה כיוון" וצעד בימים אלה צעד ראשון המוליך מתחום המר' עדון אל תחום התיאטרון, אולי תיאטרון זוטא. הבמאי ליאו פילר העלה בימים אלה על בימתו הקטנה של המר' עדון הנאה קומדיה עליזה בשתי מערכות, "בית ספר לגברים" לאמ' רי הופווד. את דבר העלאתו של מחזה שלם, אף כי מחזה קליל ללא יומרות, רואה גם הבמאי עצ' מו כראשית פשיטת צורתו הקר' דמת, כדי ללבוש צורה חדשה של "תיאטרון כיס" - כביטוי של הבמאי, מכל מקום, יש לציין חפ' גית בהפעלת המועדון בחיפה כביטח ועזירה. הקהל קיבל את התכנית החדשה בחיוב, הוא רוצה להתברר, לבלות שעה-שעתיים "ללא בעיות", והמועדון בלבשו החדש העניק לו צחוק מלוא חפ' גיים.

והערך האמנותי? בכך ידונג - אם ידונג - המומחים לאמנות הבימה.

טלפון בהרי מנשה

(א. מש) כשאתה נקלע אל אחד הישובים בהרי מנשה או באיזור מגידו, מיד אתה קולט דברי תר' עימת קשים על משרד הדואר בשל הקשיים בהשגת קשר טלפוני. הגורמים בזבזו זמן ומורטים עצ' ביהם של הזקוקים לשירות זה, נקלענו בימים אלה לקיבוץ גלעד, הישוב השיתופי הקיצוני בהרים, באיזור זה עדיין אין חיוג ישיר, וכל שיחת חוץ מוזמנת באמצעות דואר חיפה, אלא שקשה להשיג את חיפה אף בשעות הנוחות

ביותר מבחינת סדרי הדואר. רכז המסק ש. מילס מספר, כי הפניה להתקנת טלפון ציבורי עם גידול האוכלוסייה הארצית (אולפן לעברית, מועלי בנין, תיידים ועוד), נדחתה. המסק המוסרד לשיחות טלפון, התחייב בכמה, "שהמכשיר יישמר היטב ולא ייני זק כבערים", אך משרד הדואר השיב, כי עליו להתקין תחילה טלפונים כאלה בישובי ספר, ובי שלב שני יהיה מוכן להתקין מכי שיד במסק, "בתנאי שהקיבוץ יהיה המנוי של חקו הנוסף", והי דבר כרוך בהוצאה גדולה. רכז קיבוץ גלעד טוען: מפעם לפעם מבשרים לציבור שיפורים והקלות בשירותי הטלפונים בערים, אך ישובי הכפר בהרים אינם נחנים מהם לחלוטין, אף כי שירות זה הינו מהרבה טלפונים צירוניים פרטיים.

ראש מועצת איזור מגידו א. הלוי טוען, כי עם השלמת המר' כזיה ביקנעם, אפשר יהיה להגיע ליוי חיוג ישיר אל שאר האזור דים, אך הבטחות מנהל הדואר עדיין לא קוימו. לדבריו נמצא כל הציוד במקום, אך הקמת המכ' זה מתעכבת בשל סתבת מצד כמה זכמה מוסדות ללא הצדקה אובי ייקטיביות. תוך מחצית שנה אפשר להשלים את הקמת המבנה, ולהי ביא הקלה גדולה לישובי האיזור, דרישתו היא כי ייעשה הכל כדי להסיר את המכשולים ולזרוז את הבניה.

"שמחות" - אז ועתה

(י. מ.) א. הרצפלד מאוכזב מן השינוי לרעה שחל ברזה השמחות, אין זה מה שהיה בעבר, הוא מספר: "גם כאשר גוייסנו (כמה מאות צעירים בפתח-תקוה) בשנות מלחמת העולם הראשונה (1916) לע' בודת-כספיה ("סוכרה") עליידי התורכים, כדי לספק עצים לקטי רים ברכבת, עשינו כל הלילה לפני היציאה בשירה יבדיקודים, עד כדי להשתגע. למחרת הלכנו ברגל (בהום הקיץ הלוהט) לסביבת ואדיסאראר ולסביבת זכרון-יעקב ("מרה") ושהינו באזורים אלה שנה תמימה באוהלים, יעקב אפטר ואני נגאלנו מן העבודה, כדי שנוכל לספק לפועלים שבמחנה מזון והלבשה". והשמחה שהיתה בליל ה"סדר" בפתח-תקוה בימים האם (1917), אחר שנה של חוסר עבודה חריף - מי יחאר? בבית הפועלים נתכנסו מאות שלא טעמו טעם יום-עבודה זה חרשים רבים וה"מיוחסים" שהצליחו להיקלט במקומות עבודה בתנאים קשים זה ליד זה, כתף אל כתף, רקדנו כל הלילה אחר הארוחה הצנומה ו"ארבע כוסות" גדולות, וה"סד' רים" שנערכו בימים האם בנקודות החדשות בהתישבות: "בחניתה, בעין-גדי ובניצנה, ובבאר-שבע ובאילת אחר הכיבוש של מלחמת השחרור, - היכן הם כיום? מה יש לנו היום? - ממשיך הרצפלד, "בלי אמנים ובלי ריקודי-סלון אין הנוצר נדחק לשמחה (גם בהתיש' בות) ואין הוא מרים רגליו להרי קוד, כאילו כסף עליו את השמ' חת".